

Sevgili Hocam...

Müge Kanuni Er / mugekanuni@boun.edu.tr

Cemal Hoca'yla ilk tanışmam, doktoramı bitirip İstanbul'a dönüşümün ardından 2004'ün Mayıs'ında Antalya Cebir Günleri'nde oldu. Tesadüf bu ya 1966-1970 arasında Ege Üniversitesi Matematik Bölümü'nde okuyan annemin asistanı olmuştu. Sohbet ettik. Doğuş Üniversitesi'nde sürdürmekte olduğu cebir seminerlerinden bahsetmişti, katılmam için davet etti. Aynı senenin Ağustosunda ise Bolu İzzet Baysal Üniversitesi'nde düzenlenen Ulusal Matematik Sempozyumu'na gitmek üzere Harem otobüs terminalinde karşılaştık. Cemal Hoca araba kullanmayı çok severdi. Ama yeni bir kalp ameliyatı geçirmişti ve araba kullanmasına müsaade yoktu. Kliması bozuk bir otobüsle başlayan bu yolculuk, henüz şehrin çıkışına varmadan motorun da bozulmasıyla; yol kenarında indirilen yolcuların ve otoban korkulukları üzerinden atlatılarak taşınan bavulların keşmekeşinde yeni otobüse transferimizle devam etti. Bolu'ya ilk gidişim, hatta Türk Matematik Dünyası'yla ilk tanışmam.

Bolu'ya iner inmez Cemal Bey, eşi Rukiye Hanım, Mahmut Kuzucuoğlu ve İlhan İkedâ Bolu'da kaldığımız misafirhanenin lobisinde Gündüz Bey ve eşini anmaya başlamışlardı. Yine o sırada şık döpyesi ve bembeyaz saçlarıyla tam bir hanımefendi Hülya Şenkon'la kaldığımız misafirhanede tanıştım. O sıcak kanlı tavırla hemen bana matematik tarihimizi ve canlı tanıklarımı anlatmaya başladı. Cahit Arf, Orhan İçen, Kerim Erim, Altıntaş Büke, ve niceleri süsledi sohbetleri. Çukurova Üniversitesi'nden gelen dostlar... Arif Kaya'nın konuşması... Abant Gölü etrafındaki piknik ve dönüş yolculuğu sırasında Abant'ta unutulmuş arkadaşlar... Bu olayın



ardından sempozyum gezilerinde yaşanan komik hikayeleri anlatmaya başlayanlar... "Van'daki sempozyumda...", "Assos'ta dağı tırmanarak otobüse yetişen..." Konuşmamı dinlemeye gelen en vefalı dinleyici, arkadaşım 4 yaşındaki Doğa Kuzucuoğlu... Eminim unuttuğum onlarca dost daha oradaydı. Ben o toplantıda matematik topluluğuna hayran kaldım. Bu kadar uyumlu, birbiriyle bütünleşmiş bir matematik camiamız varsa ne kadar doğru bir meslek seçmişim dedim kendime.

Cemal Bey'in olduğu yerde matematik vardı. Bir ekolu, matematik öğretisi, inci gibi yazısı, berak anlatımı, disiplinli bir çalışma temposu vardı. En ufak düşünceyi bile önemserdi, dinlerdi. Bulduğu ilginç makaleleri anlatıp, okumamız için verir, buralardan yeni problemler üretirdi. Matematik yapmak için sürekli teşvik ederdi. Şubat 2010'da son dersinden emekli olurken bile "Daha yazacak çok makale var, ama zaman yok" dedi.

O Cahit Bey'in, Gündüz Bey'in, Türkiye'deki köklü, hakikatli bir matematik kültürünün temsilcisi, savunucusuydu. Benim tanışma şansına eriştiğim bir kuşağın parçasıydı. Bu bir bayrak yarışı; İlhan'ın söylediği gibi bizim amacımız matematik öğrenirken matematik üretmek. Hatta gelecek kuşak matematikçilerini yetiştirmek. Artık daha çok çalışmamız lazım.

Yine bir cuma günü seminer saatinde İzmir'de topladı bizi. Alkışlarla yolculadık onu üstadların yanına, baki kalan bu kubbede hoş bir seda olarak... Yaşam boyu verdiği mücadele için, bizlerin buralara gelmesinde tüm sağladıkların için Cemal Hocam sana minnettarız. ♠



Karatahtanın önünde geçirilen bir ömür. Bazılarımızın mutluluk tanımı bu olmalı.